

a není soud povolán, by o jeho osobních poměrech rozhodoval. Nutkavý zájem veřejný tu odpadá a není tu tedy předpokladu pro použití § 251 čís. 6 ex. ř.

Čís. 12782.

Ustanovení § 232, druhý odstavec, ex. ř., nelze použítí na rozsudky o odpůrčích žalobách.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, R I 727/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost přikázal soud první stolice v knihovním pořadí pohledávku Josefu a Emilii S-ovým. Proti tomu vznesli odpor další knihovní věřitelé firma P., Štěpán F. a Antonín K. Jako důvod uplatňovali odporovatelnost podle odpůrčího zákona. Odporovatelé byli s odporem poukázáni na pořad práva, jež však nastoupili jen Štěpán F. a Antonín K. a spor vysoudili. Rozvrhuje částku, vypadající na pohledávku manželů S-ových, nepřikázal ji soud první stolice firmě P., ač předcházela ostatním odporovatelům, a to proto, že odpor vznesený v rozvrhovém řízení vůbec žalobou neprovedla. Re k u r s n í s o u d přikázal částku, uvolněnou odpadnutím pohledávky manželů S-ových, firmě P. D ů v o d y: Stěžovatel uvádí, že první soud přehlédl ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř., podle něhož rozsudek v rozepři o odporu jest účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné i proti nim, jakož i pro dlužníka i proti němu (§ 14 c. ř. s.). Názoru tomuto, že rozsudek ve sporu, jímž uplatňován jest odpor, účinkuje podle § 232 ex. ř. pro všechny zúčastněné věřitele i proti nim, že tudíž jde o nedílné společenství v rozepři podle § 14 c. ř. s., jest přisvědčiti vzhledem k přesnému ustanovení § 232 ex. ř. (srov. rozhodnutí sb. n. s. čís. 9993, 7726), ať již podali žalobu nebo nepodali.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud založil napadené usnesení, kterým přikázal částku přiřknutou na pohledávku manželů Josefa a Emilie S-ových firmě P., na ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř., podle něhož rozsudek v rozepři o odporu vzneseném při rozvrhovém roku, je účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné i proti těm jakož i pro dlužníka a proti němu (§ 14 c. ř. s.), při čemž vycházel z názoru, že ono ustanovení platí, i když jde o rozsudek v rozepři o odporu vzneseném z důvodu odporovatelnosti nároku. Tento názor je mylný. Ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř. pojato bylo do exekučního řádu, jak se v materialích k ex. ř. str. 546 uvádí, podle vzoru ustanovení konkursního řádu o rozsudcích v likvidačních sporech. V likvidačních sporech v konkursu je podle § 136 starého konk. ř. (§ 114 nového konk. ř.) závazný pro všechny věřitele rozsudek o pravosti a o pořadí pohledávky. Rozumí se

pravostí správnost a trvání pohledávky v její podstatě a vůbec, nikoli jen její účinnost a bezúčinnost proti některým věřitelům. Rozsudkem o odpůrčí žalobě určuje se jen (§§ 1, 13 odp. ř.) relativní bezúčinnost, totiž jen proti určitému, žalobu vznesšímu věřiteli, nikoli bezúčinnost vůbec, to jest proti všem věřitelům. Na rozsudky o odpůrčích odporových žalobách ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř., ježto se jimi pohledávka nikoli vůbec, nýbrž jen proti zvítězivšímu odporovateli z rozvrhového řízení vylučuje, nelze podle toho použití, pokud se týče použil je rekursní soud neprávem (srovnej sb. n. s. čís. 5354, 9230, 10.778). Rozsudky okresního soudu ze dne 18. února 1931 byla vyslovena bezúčinnost zástavního práva zapsaného pro pohledávku manželů S-ových toliko proti pohledávkám žalobců Štěpána F-a a Antonína K-a. Firma P. nežalovala a proti ní bezúčinnost zástavního práva manželů S-ových vyslovena rozsudkem nebyla, takže zástavní právo proti ní je účinné a platí. Právem první soud při rozvrhu částky z nejvyššího podání na pohledávku manželů S-ových vypadající onu částku firmě P. nepřikázal, nýbrž přikázal jí zvítězivším v odpůrčích odporových sporech Štěpánu F-ovi a Antonínu K-ovi, pokud se týče dalším v usnesení prvního soudu uvedeným věřitelům.

Čís. 12783.

Přikázání pohledávky státu v knihovním pořadí nevedí, že zástavní právo pro ni bylo nedopatřením v žádosti o jeho zápis v pozemkové knize jen »poznámenáno«, nikoliv »zaznamenáno«.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, R I 852/33.)

Proti přikázání daní a dávky z majetku státu v přednostním pořadí vznesl knihovní věřitel odpor, ježto řečené pohledávky eráru byly v pozemkové knize jen poznámenány. Soud první stolice nevyhověl odporu, maje za to, že se poznámenání práva zástavního dostalo do pozemkové knihy mylně místo jeho záznamu, jenž prý byl vlastně navrhovatelem zamýšlen, poněvadž poznámka práva zástavního nemá právního významu a proto prý povolením a provedením knihovního zápisu s tímto pravým a jedině možným úmyslem nabyl erár také pořadí. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, podle zákona dále jednal a nové rozvrhové usnesení vydal. Důvody: Proti názoru prvního soudu obrací se právem stížnost, poukazujíc k ustanovení § 4 knih. zák., podle něhož lze nabytí knihovních práv jen jejich zápisem, čímž lze rozuměti jen vklad nebo záznam podle § 38 c) knih. zák., nikoliv však poznámku, jež nemůže založiti všechna práva, majíc podle knihovního zákona zcela jiné určení a jsouc nezpůsobilá taková práva založiti. Právem poukazuje dále stížnost k tomu, že nezáleží na tom, jaký úmysl měl berní úřad, podáváje knihovní žádost, nýbrž že pro nabytí jeho práva jest rozhodný doslov knihovního zápisu, což žádá i ohled na zadnější hypotekární věřitele, aby, důvěřující zápisům v knize pozemkové,